

Mikkel Tode Raahauges prædiken Mariæ bebudelsesdag

Taler

Mikkel Tode Raahauge
Sognepræst

Dato

22. marts 2026

Sted

Skovshoved Kirke

Omstændigheder**Prædikentekst**

Lukasevangeliet kapitel 1, vers 46-55

Salmer

10 Alt, hvad som fuglevinger fik
309 Bøj, o Helligånd, os alle
71 Nu kom der bud fra englekor
12 Min sjæl, du Herren love
108 Lovet være du, Jesus Krist
201 Det hellige kors

1 Forventningens glæde

Og bedst, som jeg lige gik hér og troede, at man skulle være så varsom med at tage glæderne på forskud?

5

Lige nøjagtig dét – altså dette ikke at tage glæderne på forskud – dét har jeg jo ellers øvet mig i langt det meste af mit liv. For det er ældgammel visdom, og jeg har, som årene er gået og i takt med, at jeg er blevet ældre (som så mange af os garanteret har) gentagne gange måttet lære på den hårde måde, at der altså er
10 noget om snakken, når man påstår dét dér med, at forventningens glæde ofte er den største ...

Ganske vist, vil jeg hér skynde mig at indskyde, så sker det jo Gud ske lov også af og til: enten, at alt dét, som man havde gået og forventet sig og drømt om, at dét
15 rent faktisk bliver til virkelighed. Eller – og det er næsten endnu bedre, når dét sker! – at intet i grunden bliver hverken som man havde forventet sig eller drømt om, men alligevel ender med at arte sig på en eller anden vidunderlig måde, som man slet ikke havde haft med i sine forestillinger. I dé øjeblikke er det næsten som om, at man kan fornemme, at der er en vældig kraft på færde hér i
20 verden, som virkelig vil én det godt.

Men de fleste af os er nok også godt klar over, at der er en vis risiko forbundet

med at gå gennem tilværelsen i sådan en lidt naiv tro på, at alting bare vil lykkes for én til sidst. For lykken er som bekendt lunefuld, og glæden er kort, og dét
25 gætter jeg på, at vi alle sammen har gjort os vores egne, meget konkrete erfaringer med. Og mon ikke, at der også hér i de afgørende sidste dage op til Folketingsvalget render et par politikere rundt derude og passer ekstra meget på, at de nu ikke lader sig begejstre for tidligt? For ingen kender jo dagen før værtshuset lukker, og hvem véd, om meningsmålingerne og medvindene
30 pludselig vender, og i de her dage skal der ikke nødvendigvis ret meget til, førend man risikerer at blive fanget i et politisk stormvejr – eller snevejr, som det også er sket for en enkelt af dem ...

Og det gælder jo for dem som for os alle, at man meget hurtigt kan blive skuffet
35 hér i livet. Både over dét, der blev og måske især over dét, der ikke blev, og jeg forestiller mig, at vi alle sammen bærer nogle skuffede forventninger og drømme med os gennem verden – de være sig store eller små – som aldrig for alvor har sluppet deres tag i vores hjerter. Det hører til den slags, der kan hjemsøge et menneske gennem et helt liv, og derfor er der tilsyneladende også en vis fornuft
40 forbundet med at være varsom med at tage glæderne på forskud. Forventningens glæde er ofte den største ...

Dén indsigt vender vi tilbage til lige om et øjeblik. For Jomfru Maria, som har ordet i dag, er åbenbart af en helt anden opfattelse, og i evangeliet, som det
45 kommer til os i dagens skikkelse, der må man sige, at hun virkelig forstår at tage glæderne på forskud – for fuld udblæsning. Man skulle ellers tro, at hun om nogen ville være ekstra varsom med det.

Det er højst et par dage siden, at hun har modtaget den utrolige besked om, at
50 hun skal undfange ved Helligånden og føde Guds egen søn. Hun er kun lige akkurat i begyndelsen af sin graviditet, dér hvor alting stadig er så skrøbeligt; man kan ikke engang se det på hende endnu, og dertil kommer selvfølgelig alt dét med Josef og faderskabet og al bysladderer og hvad véd jeg. Men hvor mange kvinder i hendes situation højst sandsynligt ville vælge at gå stille med
55 dørene hér i den spæde begyndelse, der har Vor Frue allerede pakket sydfrugterne og er taget hen til sin kusine Elisabeth for at dele de pragtfulde nyheder med hende.

Men heller ikke Elisabeth holder sig tilbage, og knap er Maria trådt ind i hendes
60 og Zakarias' entré, førend hun bliver så begejstret over hele herligheden, at den

lille Johannes Døber, som Elisabeth selv har undfanget i sin alderdom (på samme måde som det skete for Sara i ældgamle dage), springer af fryd i hendes moderliv, som der så fint står. Det er den allerførste trosbekendelse, og så er det,
65 at Maria bryder ud i sin lovsang, som vi lige har hørt:

”Min sjæl ophøjer Herren, og min ånd fryder sig over Gud, min frelser. Thi den Mægtige har gjort store ting imod mig, og helligt er hans navn.”

70 Og hun synger for Gud, for sig selv og for os; hun synger for de mægtige, som Gud vil styrte fra tronen, så de omsider får mulighed for at sænke skuldrene – bare lidt. Hun synger for de ringe, som Gud vil ophøje; for de sultne, som Gud vil mætte med alt, hvad deres hjerter kan begære og for de rige, som Gud vil sende tomhændet bort, så de får bedre plads i deres liv til alt dét, som de alligevel
75 ikke kan købe for kroner og øre. Og hun synger det – før hendes søn, som skal føre alt dette ud i livet, overhovedet er kommet til verden.

Og set i bagklogskabens klare lys, så virker det alt sammen en lille smule overilet. For Maria kom jo om nogen til at gøre sig sine egne, meget konkrete erfaringer
80 med den lunefulde lykke og den korte glæde, da hun pludselig en langfredag eftermiddag stod dér og så op på sin lille dreng – som jeg forestiller mig, at mødre altid vil se på deres sønner – ødelagt; forhadet og forladt af alle; slået ihjel, som var han intet mere end en hårdkogt forbryder. Og jeg havde personligt ikke fortænkt hende ét sekund i, om hun i stedet for glæderne havde sorgerne på
85 forskud, sådan som jeg så ofte selv gør. Somme tider endda velvidende, at jeg kan risikere slet ikke at få nogle ...

Men måske aner Maria allerede hér i begyndelsen af sin graviditet; hér, hvor alting stadig er så skrøbeligt; at Guds frelse, som hun synger om, at den, når alt
90 kommer til alt, slet ikke handler så meget om, at Gud vil skåne os for virkeligheden med alt, hvad den også rummer af sorger og skuffede forventninger og drømme for os hver især. Men meget snarere, at Gud vil dele den med os og være hos os – på lige vilkår med os – hele vejen gennem den virkelighed, der nu engang er vores – uanset, hvordan den så tager sig ud. Så at vi
95 kan leve i den i tillid til, at Gud første sin Søn gennem døden langfredag og ud i livet påskemorgen, sådan vil Gud også føre os gennem vores virkelighed mod den evige glæde i sit rige, som vi helt fra begyndelsen er skabt til.

Og bedst, som jeg lige gik hér og troede, at man skulle være så varsom med at

tage glæderne på forskud ...

105 Det skal nok være en vis fornuft forbundet med det i nogle sammenhænge, men
i forhold til Gud, så er det immervæk noget andet. For i Guds og Marias Søn – i
hans liv, hans død og hans opstandelse – der kan også jeg jo allerede hér og nu
fornemme, at der er en vældig kraft på færde hér i verden, som virkelig vil mig
det godt. Dén kraft er Guds kærlighed, åbenbaret i kød og blod som mit eget;
Guds kærlighed, som styrter de mægtige fra tronen, ophøjer de ringe, mætter de
sultne, sender de rige tomhændet bort, og som varer i slægt efter slægt og overgår
110 alt, hvad vi kunne forvente os eller drømme om; alt, hvad vores hjerte
overhovedet begærer. For ”dét, som verden ser ned på, og som ringeagtes, dét,
som ingenting er, udvalgte Gud ...”

115 Det er os, det hér handler om, kære menighed! Og derfor må alle slægter prise os
salige, thi den Mægtige har gjort store ting imod os, og helligt er hans navn. Så
tag I blot glæderne på forskud. For i forhold til Gud, så er forventningens glæde
kun begyndelsen. Og intet er umuligt for Herren!

Amen.

120

Kilde

Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

125

Tags

Anden tekstrække, Mariæ bebudelsesdag, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/mikkel-tode-raahauges-praediken-mariae-bebudelsesdag>

130

135